

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 602

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 8 august 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 475 din 29 iunie 2016 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Senatului nr. 80/2016 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională	2–6
Decizia nr. 494 din 30 iunie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie.....	7–8
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
258. — Decizie pentru eliberarea doamnei Ioana Liana Cazacu din funcția de secretar de stat al Agenției Naționale pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați.....	8
259. — Decizie pentru numirea doamnei Andra Cristina Croitoru în funcția de secretar de stat al Agenției Naționale pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați.....	9
260. — Decizie privind încetarea prin demisie a raportului de serviciu al doamnei Cristina Vasilica Iocuiu, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului	9
ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV	
Sentința civilă nr. 68 din 17 martie 2014 a Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal	10–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 475**

din 29 iunie 2016

**referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Senatului nr. 80/2016
pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională**

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

1. Cu Adresa nr. 2.975 din 21 iunie 2016, secretarul general al Senatului a transmis Curții Constituționale, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. l) din Constituție, precum și al art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea formulată de un număr de 27 de senatori, referitoare la neconstituționalitatea Hotărârii Senatului nr. 80/2016 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională.

2. Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 5.775 din 21 iunie 2016, formând obiectul Dosarului nr. 1.148 L/2/2016.

3. În motivarea sesizării se susține, în esență, că Hotărârea Senatului nr. 80/2016 este neconstituțională, întrucât prin aceasta este numit judecător la Curtea Constituțională domnul Marian Enache, care, în calitate de deputat, a depus candidatura sa pentru această funcție la Senat. În opinia autorilor sesizării, chiar dacă o persoană are calitatea de deputat/senator, cerută de dispozițiile Legii nr. 47/1992 pentru depunerea candidaturii la funcția de judecător la Curtea Constituțională, această persoană nu poate să candideze la funcția menționată decât dacă un alt deputat/senator sau un grup parlamentar îi depun candidatura. În plus, un deputat poate depune candidaturi doar la Camera Deputaților, iar nu și la Senat.

4. Detaliind situația de fapt din cauză, se arată că Biroul permanent al Senatului a hotărât, în ședința din 10 mai 2016, reluarea procedurii de numire a unui judecător la Curtea Constituțională și a solicitat grupurilor parlamentare și senatorilor să depună candidaturile la Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări (denumită în continuare „Comisia”) până pe 6 iunie 2016. În ședința din 7 iunie 2016, Biroul permanent al Senatului a analizat raportul privind alegerea unui candidat la funcția de judecător la Curtea Constituțională, a hotărât retrimiteră lui la Comisie și convocarea unei noi ședințe pentru reluarea procedurii de audiere a tuturor candidaților.

5. Reunită în plen în data de 7 iunie 2016, ora 11.30, Comisia a luat în discuție CV-ul depus de domnul Marian Enache și a constatat că domnia sa nu poate fi audiat, deoarece nu îndeplinește condițiile impuse de art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, și anume nu a fost depusă pe numele său o propunere de candidatură formulată de un grup parlamentar, de deputați și senatori. Reunită în aceeași zi la ora 16.30, într-o nouă componentă, Comisia a procedat la audierea domnului Marian Enache, fiind întocmit un nou raport. În opinia autorilor

sesizării, audierea a fost nelegală, deoarece domnul Marian Enache nu îndeplinea, în continuare, condiția menționată. De asemenea, la această ședință a Comisiei a participat în mod nelegal domnul senator Popa Constantin, în condițiile în care hotărârea Senatului de numire a acestuia ca membru a fost luată în data de 7 iunie 2016, la ora 16, astfel că putea să își producă efectele juridice după publicarea în Monitorul Oficial al României. Ca urmare, ar fi avut drept de vot doamna Florina Ruxandra Jipa.

6. La dezbaterile în plenul Senatului s-a invocat faptul că domnul Marian Enache nu este susținut de un grup parlamentar, deputați, senatori și nici cu acest prilej „nu s-a exprimat susținerea candidaturii domnului Enache Marian, deși s-a cerut în mod expres să își exprime un grup parlamentar această susținere”. Pe buletinele de vot care au fost înmânate fiecărui senator se poate observa că „în dreptul grupului care îi propune era trasă o linie orizontală, încă o dovadă că nu exista o cerere a unui grup pentru numirea sa ca judecător la Curtea Constituțională”. Se conchide că „dacă am îmbrățișa această metodă de numire a unui judecător al Curții Constituționale, atunci orice cetățean român se poate autopropune, urmând a fi supus votului plenului Senatului sau Camerei Deputaților”.

7. Se mai susține că, în cauză, deși s-a prevăzut în mod expres o procedură de propunere și numire, aceasta s-a aplicat diferit raportat la domnul Marian Enache și doamna Mona Lisa Neagoe, acesteia din urmă impunându-i-se respectarea dispozițiilor art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992. Ca urmare, Hotărârea Senatului nr. 80/2016 încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, care stabilesc egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări.

8. Se mai arată că, deși senatorii aveau cunoștință de susținerea referitoare la încălcarea art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, „o parte a acestora au decis că pot încălca aceste prevederi”, afirmând că instanța constituțională nu ar avea prerogative în a se pronunța pe această hotărâre. Or, față de dispozițiile art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe și asupra acestei hotărâri adoptate de Senat.

9. Se susține că s-au încălcat astfel prevederile art. 16 alin. (3) din Constituție care, referindu-se la numirea în funcții publice, precizează că aceasta se face în condițiile legii, iar în cauză au fost încălcate prevederile legii, respectiv ale art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 în procedura de numire a unui judecător la Curtea Constituțională.

10. Cu referire la normele constituționale care statuează asupra componentei Curții Constituționale, autorii sesizării apreciază că, spre deosebire de numirea judecătorilor de către Președintele României, în cazul numirii de către Camera Deputaților și Senat, legiuitorul a apreciat că „este necesar un filtru de depunere a candidaturilor pentru Curte”. Din redactarea art. 5 din Legea nr. 47/1992, care nu este „cea mai riguroasă”, se desprinde procedura referitoare la numirea judecătorilor la Curtea Constituțională. Astfel, „legiuitorul, în redactarea sintetică a legii, în anul 1992, nu s-a oprit asupra acestui text de detaliu, considerând de la sine înțeles că deputații și grupurile

parlamentare ale Camerei Deputaților pot depune candidaturi la Camera Deputaților, iar senatorii și grupurile parlamentare ale Senatului, la Senat. La fel, legiuitorul a procedat și cu privire la dreptul la sesizare asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, a hotărârilor plenului Camerei Deputaților, a hotărârilor plenului Senatului și a hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, fără a intra în detalii care să aducă certitudini cu privire la subiectele de sezină. De acest lucru s-a ocupat jurisprudența Curții Constituționale, e adevărat, pe argumente de autonomie regulamentară a fiecărei Camere a Parlamentului.” În ceea ce privește situația numirii la Curtea Constituțională, „prin enumerarea limitativă a subiecților de drept care pot depune candidaturi la Comisia juridică [...], dar prin neprevăderea expresă a dreptului de a depune candidaturi la oricare dintre cele două Comisii juridice ale Parlamentului de oricare grup parlamentar din Parlament și de oricare parlamentar, deputat sau senator” s-ar deduce, potrivit autorilor sesizării, că „legiuitorul a avut în vedere doar membrii și grupurile parlamentare din camera respectivă. Când legiuitorul a avut în vedere numirea, de către vreuna din cele două Camere ale Parlamentului, a unor membri la alte instituții, iar candidaturile să nu fie depuse de membrii acelei Camere, a prevăzut expres acest lucru (situația alegerii celor doi reprezentanți ai societății civile în CSM).” Pentru a întări ideea exprimată, se face trimitere la dispoziții din Legea nr. 47/1992 referitoare la dreptul fiecărei Camere de a decide în privința arestării/trimiterii în judecată a judecătorilor Curții Constituționale, respectiv la comunicarea către fiecare Camera a încetării mandatului judecătorului numit și necesității numirii unui alt judecător. Se conchide că „legiuitorul a reglementat numirea la Curtea Constituțională ca un drept și o obligație a Camerei parlamentare și a membrilor săi. În lipsa unor dispoziții contrare exprese, dreptul de depunere de candidați nu poate aparține decât membrilor săi, singuri sau prin grupuri parlamentare.”

11. Se mai arată că în privința „așa-numitului drept de a se autopropune candidat pentru Curtea Constituțională, Legea nr. 47/1992 nu prevede, *expressis verbis*, soluții în această chestiune”. Din interpretarea sistematică a dispozițiilor legale și constituționale se deduce însă că „o autopropunere, fie că-i a unui deputat, fie că-i a unui senator, presupune o confuzie de roluri: dreptul de a propune candidatură pentru funcția respectivă, recunoscut de Legea nr. 47/1992 și dreptul de a fi propus, chiar de el însuși, prin simplul fapt că e senator sau deputat”. O altă interpretare ar fi de natură să îi recunoască unui parlamentar „privilegiu exorbitant în comparație cu orice alt cetățean român, care poate să aibă un dosar profesional asemănător (sau chiar mai bun), dar nu își poate susține candidatura, neavând calitatea de parlamentar.” Dreptul de a propune, ca reprezentant al unei Camere, candidaturi pentru Curtea Constituțională, singur sau împreună cu alții, este convertit într-un drept de a fi propus, doar de el însuși, drept candidat la Curte. Or, „în această situație, dreptul se transformă în privilegiu”, iar mandatul de parlamentar „poate fi ușor convertit într-o poziție politico-juridică din care se pot obține avantaje de tot felul, prin excluderea celorlalți cetățeni”. Se încalcă astfel, în opinia autorilor sesizării, principiul constituțional al supremației legii, prevăzut de art. 16 alin. (2) din Constituție, în îndatoririle pe care parlamentarii le au față de poporul român.

12. În final, se apreciază că se impune o reglementare riguroasă a modalității numirii judecătorilor la Curtea Constituțională și se conchide că domnul Marian Enache a fost numit judecător la Curtea Constituțională cu încălcarea art. 16 alin. (1)—(3) din Constituție și a prevederilor art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deoarece lipsește o cerere scrisă înaintată de un grup parlamentar, deputați, senatori pentru depunerea candidaturii acestuia.

13. În conformitate cu dispozițiile art. 27 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost transmisă președintelui Senatului, pentru a comunica punctul de vedere al Biroului permanent.

14. Președintele Senatului a transmis, cu Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 6.003 din 27 iunie 2016, punctul de vedere al Biroului permanent, prin care se solicită Curții Constituționale să constate netemeinicia sesizării și, în consecință, să o respingă. Se arată, în esență, că legiuitorul nu a stabilit nicio condiție formală privind modalitatea de depunere a candidaturilor pentru funcția de judecător la Curtea Constituțională. Din coroborarea textelor de referință rezultă că voința legiuitorului ordinar vizează doar identificarea celor care pot face propunerile de candidați pentru funcția de judecător constituțional. Nici Constituția și nici Legea nr. 47/1992 nu precizează cine pot fi cei propuși. Constituția stabilește, în art. 143, doar condițiile de numire a judecătorilor. Ca urmare, art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 poate fi interpretat, *in extremis*, și ca posibilitate ca un deputat sau senator să își susțină propria candidatură. Textul de lege menționat nu este suficient de clar, ceea ce împiedică desprinderea corectă a voinței legislative a Parlamentului, atunci când a adoptat Legea nr. 47/1992, aspect recunoscut chiar de semnatarul sesizării. Se semnalează Curții Constituționale și neconstituționalitatea art. 5 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 în raport cu prevederile art. 76 alin. (2) din Constituție, apreciindu-se că „întreg art. 5 din lege trebuie supus unei proceduri de modificare”.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, hotărârea Senatului criticată, prin raportare la prevederile Constituției României, și dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

15. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. l) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor hotărârii Senatului criticate.

16. Obiectul sesizării, astfel cum a fost formulat, îl constituie Hotărârea Senatului nr. 80/2016 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 8 iunie 2016.

17. În motivarea sesizării se susține încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1)—(3) din Constituție — *Egalitatea în drepturi* și a prevederilor art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, text care, referindu-se la procedura de numire a judecătorilor la Curtea Constituțională, prevede următoarele: „Candidaturile se pot depune la Comisia juridică de grupurile parlamentare, de deputați și de senatori. Fiecare candidat va depune «curriculum vitae» și actele doveditoare că îndeplinește condițiile prevăzute de Constituție. Candidații vor fi audiați de comisie și de plenul Camerei. Raportul Comisiei juridice se va referi, motivat, la toți candidații.”

18. Pentru a proceda la soluționarea sesizării, Curtea a solicitat Senatului, cu Adresa nr. 5.842 din 22 iunie 2016, stenogramele ședințelor Biroului permanent al Senatului din 10 mai 2016 și 7 iunie 2016, stenograma Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări din data de 7 iunie 2016, referitoare la numirea unui judecător la Curtea Constituțională, precum și raportul întocmit în acest sens, stenograma ședinței plenului Senatului din data de 7 iunie 2016 în care a fost adoptată Hotărârea Senatului pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională. Cu Adresa nr. 3.034 din 23 iunie 2016,

înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 5.900 din 23 iunie 2016, secretarul general al Senatului a transmis Curții Constituționale documentele solicitate, precum și CV-ul celor trei candidați la funcția de judecător la Curtea Constituțională, ale căror candidaturi au fost transmise Senatului pentru numirea în această funcție.

19. În ceea ce privește competența de a soluționa sesizarea de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, a hotărârilor plenului Camerei Deputaților, a hotărârilor plenului Senatului și a hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori.*” Procedând la circumstanțierea competenței sale de control de constituționalitate a hotărârilor plenului Camerei Deputaților, a hotărârilor plenului Senatului și a hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că „pot fi supuse controlului de constituționalitate numai hotărârile Parlamentului, adoptate după conferirea noii competențe, hotărâri care afectează valori, reguli și principii constituționale sau, după caz, organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional”. (Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011, Decizia nr. 54 din 25 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011).

Prin Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 4 mai 2012, Curtea a mai reținut că textul art. 27 din Legea nr. 47/1992 nu instituie vreo diferențiere între hotărârile care pot fi supuse controlului Curții Constituționale sub aspectul domeniului în care au fost adoptate sau al caracterului normativ ori individual, ceea ce înseamnă că toate aceste hotărâri sunt susceptibile a fi supuse controlului de constituționalitate. În consecință, sesizările de neconstituționalitate care vizează asemenea hotărâri sunt *de plano* admisibile. Procedând la o dezvoltare a acestor considerente prin Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 3 octombrie 2012, Curtea a mai statuat că „în privința hotărârilor care sunt criticate din perspectiva valorilor, regulilor și principiilor constituționale, instanța constituțională a stabilit, în mod expres, că, pentru a fi admisibilă sesizarea de neconstituționalitate astfel formulată, norma de referință trebuie să fie de rang constituțional pentru a se putea analiza dacă există vreo contradicție între hotărârile menționate la art. 27 din Legea nr. 47/1992, pe de o parte, și exigențele procedurale și substanțiale impuse prin dispozițiile Constituției, pe de altă parte; așadar, criticile trebuie să aibă o evidentă relevanță constituțională, și nu una legală ori regulamentară. Prin urmare, toate hotărârile plenului Camerei Deputaților, plenului Senatului și plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului pot fi supuse controlului de constituționalitate, dacă în susținerea criticii de neconstituționalitate sunt invocate dispoziții cuprinse în Constituție. Desigur, invocarea acestor dispoziții nu trebuie să fie formală, ci efectivă.” În concluzie, pentru a fi admisibilă sesizarea de neconstituționalitate, criticile trebuie să aibă o evidentă relevanță constituțională, și nu una legală ori regulamentară. (Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012 și Decizia nr. 628 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015)

20. În prezenta cauză, sesizarea de neconstituționalitate are ca obiect Hotărârea Senatului nr. 80/2016 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională, autoritate care are rang

constituțional. Criticile formulate privesc încălcarea dispozițiilor art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, cărora autorii sesizării le atribuie relevanță constituțională prin raportarea la art. 16 din Constituție — *Egalitatea în drepturi*, care statuează, în alin. (3), cu referire la ocuparea funcțiilor și demnitățile publice, civile sau militare, că aceasta se face în „*condițiile legii*”. În continuare, criticile de neconstituționalitate sunt circumstanțiate, arătându-se în ce constă încălcarea, din perspectiva autorilor sesizării, a textului de lege menționat.

21. Astfel fiind, Curtea constată că este competentă să examineze și să se pronunțe asupra constituționalității Hotărârii Senatului nr. 80/2016 prin raportare la dispozițiile art. 16 alin. (1)—(3) din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi, din perspectiva respectării condițiilor art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale la numirea domnului Marian Enache în funcția de judecător la Curtea Constituțională a României.

22. Examinând criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea reține mai întâi că, față de dispozițiile art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, invocate de autorii sesizării prin raportare la art. 16 din Constituție, precum și ale art. 5 alin. (4) din același act normativ, pot fi identificate următoarele etape în procedura de numire a judecătorilor la Curtea Constituțională de către Camerele Parlamentului: depunerea candidaturilor la Comisia juridică; audierea candidaților de către Comisia juridică și întocmirea Raportului care se va referi, motivat, la toți candidații; numirea de către fiecare Cameră a Parlamentului, cu votul majorității membrilor săi, la propunerea Biroului Permanent și pe baza recomandării Comisiei juridice, în calitate de judecător, a persoanei care a întrunit numărul cel mai mare de voturi.

23. Susținerile autorilor sesizării se referă la pretinsa încălcare a reglementărilor aplicabile etapei depunerii candidaturilor pentru funcția de judecător la Curtea Constituțională, cu consecința vicerii următoarelor două etape, respectiv audierea nelegală a candidaților de către Comisie, și adoptarea unei hotărâri neconstituționale de către Plenul Senatului în privința numirii domnului Marian Enache în funcția de judecător la Curtea Constituțională.

24. Curtea va examina în continuare, punctual, fiecare dintre aceste susțineri, care pot fi grupate, din punct de vedere al argumentării modului de încălcare a unor prevederi constituționale și legale, după cum urmează:

a) critici referitoare la încălcarea art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, interpretat în sensul că un parlamentar nu poate depune candidatura sa pentru funcția de judecător la Curtea Constituțională, ci exclusiv candidatura altei persoane;

b) critici referitoare la încălcarea art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, interpretat în sensul că dreptul de a depune candidaturi la funcția de judecător la Curtea Constituțională se exercită în mod diferențiat: deputații doar la Camera Deputaților, iar senatorii doar la Senat;

c) critici referitoare la modul de alcătuire/desfășurare a lucrărilor Comisiei juridice, de numiri, de disciplină și imunități în legătură cu procedura de numire a unui judecător la Curtea Constituțională.

25. În ceea ce privește **criticile referitoare la încălcarea, prin Hotărârea Senatului nr. 80/2016, a art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, interpretat în sensul că un parlamentar nu poate depune candidatura sa pentru funcția de judecător la Curtea Constituțională, ci exclusiv candidatura altei persoane**, Curtea reține, mai întâi, că, potrivit art. 5 alin. (5) teza întâi din Legea nr. 47/1992, invocat de autorii sesizării, „**Candidaturile [n.a pentru funcția de judecător] se pot depune la Comisia juridică de grupurile parlamentare, de deputați și de senatori. [...].**”

26. Curtea observă că acest text de lege stabilește condiții numai în privința depunerii candidaturilor la funcția de judecător

la Curtea Constituțională, aceasta intrând în competența unor subiecți calificați: **grupuri parlamentare, deputați, senatori.**

27. Cât privește **candidaturile, condițiile** pe care acestea trebuie să le îndeplinească **sunt prevăzute de art. 143 din Constituție**, potrivit căruia candidații la funcția de judecător la Curtea Constituțională trebuie să aibă „*pregătire juridică superioară, înaltă competență profesională și o vechime de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior*”. În acest sens sunt și prevederile art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, care stabilesc că fiecare candidat trebuie să depună „*curriculum vitae*” și actele doveditoare că îndeplinește condițiile prevăzute de Constituție.

28. În lipsa oricărei distincții, circumstanțieri sau interdicții exprese, rezultă că oricare deputat, senator, grup parlamentar, poate depune orice candidatură la funcția de judecător la Curtea Constituțională, câtă vreme aceasta este conformă cu art. 143 din Constituție, așadar indiferent dacă este vorba despre candidatura sa ori a altei persoane.

29. Interpretarea autorilor sesizării introduce, practic, o regulă suplimentară în procedura de depunere a candidaturilor la funcția de judecător la Curtea Constituțională, în sensul că deputatul/senatorul este oprit să își depună propria candidatură. Justificarea acestei circumstanțieri, pe care legea nu o prevede, este argumentată prin ideea de „privilegiu” și de posibilitate a eludării legii, în sensul că astfel orice persoană s-ar putea autopropune pentru funcția de judecător la Curtea Constituțională.

30. Curtea nu poate reține astfel de argumente. Câtă vreme persoana care depune candidatura are calitatea cerută de lege, deputat/senator, aceasta exercită un drept prevăzut de lege în considerarea acestei calități, care o poziționează într-o situație juridică diferită de a altor subiecți de drept. Tocmai această calitate a îndreptățit legiuitorul să stabilească competența de depunere a candidaturilor la funcția de judecător la Curtea Constituțională. Ținând seama că, indiferent de persoana care candidează, numirile se fac de Camerele Parlamentului, procedura de depunere a candidaturilor, examinare și decizie în privința acestora se desfășoară în cadrul Camerelor Parlamentului, cu implicarea deputaților/senatorilor/grupurilor parlamentare, a Comisiilor juridice și a plenului celor două Camere care adoptă hotărârea finală.

31. În această procedură, deputații/senatorii/grupurile parlamentare au rolul unui prim filtru, în sensul de a aprecia cu titlu preliminar asupra îndeplinirii de către candidați a condițiilor stabilite de art. 143 din Constituție, și, constatând respectarea lor, să depună candidaturile acestora la Comisia juridică. A interzice unui deputat/senator să depună propria candidatură, respectiv a condiționa depunerea de susținerea altui parlamentar, pe lângă faptul că ar institui o regulă pur formală, ar fi de natură să adauge o condiție suplimentară celor care trebuie avute în vedere la depunerea candidaturii, condiții expres și limitativ prevăzute de art. 143 din Constituție în privința numirii judecătorilor la Curtea Constituțională.

32. De altfel, din examinarea stenogramelor solicitate Senatului, rezultă că această problemă a fost ridicată și dezbătută atât în ședința Biroului permanent al Senatului din 7 iulie 2016, în Ședința Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări din 7 iunie 2016, cât și în ședința plenului Senatului în care s-a adoptat Hotărârea nr. 80/2016. De asemenea, din Raportul Comisiei, rezultă că atât domnul Marian Enache, deputat, cât și doamna Florina Ruxandra Jipa, senator, au depus propriile candidaturi pentru funcția de judecător la Curtea Constituțională. Nici în structurile de lucru ale Senatului și nici în Plenul acestuia nu a fost acceptată interpretarea restrictivă menționată, întrucât textul legal nu distinge, iar condițiile de numire în funcția de judecător la Curtea

Constituțională sunt expres și limitativ prevăzute de art. 143 din Constituție.

33. Astfel fiind, acceptarea interpretării autorilor sesizării și, pe temeiul acesteia, constatarea neconstituționalității hotărârii criticate ar avea semnificația transformării Curții Constituționale în legiuitor pozitiv, în contradicție cu prevederile constituționale ale art. 61 privind rolul Parlamentului și al art. 142 alin. (1) privind rolul Curții Constituționale.

33. Ca urmare, Curtea constată că sunt neîntemeiate criticile referitoare la încălcarea, prin hotărârea criticată, a prevederilor art. 16 alin. (3) din Constituție. Sintagma „*în condițiile legii*” cuprinsă în textul constituțional de referință vizează, deopotrivă, Constituția și legea.

34. **În ceea ce privește criticile referitoare la încălcarea art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, interpretat în sensul că dreptul de a depune candidaturi la funcția de judecător la Curtea Constituțională se exercită în mod diferențiat: deputații doar la Camera Deputaților, iar senatorii doar la Senat**, acestea sunt fundamentate de autorii sesizării prin prezentarea unor argumente pe care Curtea Constituțională le-a reținut de-a lungul timpului în legătură cu autonomia regulamentară a celor două Camere.

35. Curtea constată că, la fel ca în cazul criticii precedente, autorii sesizării încearcă să acrediteze o condiție de depunere a candidaturilor la funcția de judecător la Curtea Constituțională pe care legea nu o prevede. Aceasta, întrucât art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 nu distinge în sensul restrângerii dreptului de a depune candidaturi la o Cameră sau alta a Parlamentului, în funcție de calitatea pe care o au subiecții îndreptățiți — deputat sau senator, după caz.

36. Astfel, interpretarea gramaticală a textului evidențiază faptul că enumerarea pe care acesta o cuprinde conjuncția „și”, iar nu conjuncția disjunctivă „sau”, care ar fi fost de natură să sugereze un tratament juridic diferit sau o eventuală distincție avută în vedere de legiuitor între cele două categorii de parlamentari: „*Candidaturile se pot depune la Comisia juridică de grupurile parlamentare, de deputați și de senatori. [...]*”. Ca urmare, deopotrivă senatorii și deputații pot depune candidaturile oricărei persoane pentru funcția de judecător la Curtea Constituțională, la oricare Cameră a Parlamentului. Tot astfel, legiuitorul a utilizat formularea cu caracter general „*grupurile parlamentare*”, fără a distinge după cum acestea sunt din Senat sau din Camera Deputaților, precum și pe cea de „Comisia juridică”, fără a distinge în raport de cele două Camere ale Parlamentului, de unde se deduce, de asemenea, lipsa intenției de a opera vreo distincție în sensul arătat de autorii sesizării.

37. Contrar susținerilor autorilor sesizării, nu poate fi reținută aplicarea, *mutatis mutandis*, a regulilor ce derivă din interpretarea principiului autonomiei regulamentare a Camerelor Parlamentului, întrucât acesta nu este incident în cauză. Principiul menționat a fost dedus de Curtea Constituțională din interpretarea art. 61 și art. 64 din Constituție referitoare la **rolul și structura Parlamentului, respectiv organizarea internă a fiecărei Camere a Parlamentului**, texte care stabilesc „o triplă autonomie: regulamentară, instituțională și financiară” a acestora. Curtea a statuat că „în temeiul dispozițiilor constituționale menționate, fiecare Cameră este în drept să-și stabilească, în limitele și cu respectarea prevederilor constituționale, regulile de organizare și funcționare, care, în substanța lor, alcătuiesc regulamentul fiecărei Camere. Din această perspectivă, nicio autoritate publică nu poate dispune, cu privire la aspectele menționate, pentru Parlament, și, de asemenea, niciuna dintre Camerele Parlamentului nu poate dispune, asupra aceluiași aspect, pentru cealaltă Cameră.” (Decizia nr. 1.009 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 4 august 2009)

38. Or, în prezenta cauză, nu sunt este în discuție niciuna dintre componentele acestei triple autonomii, pentru că nu este vorba despre rolul, structura sau organizarea internă a Parlamentului, ci despre procedura de numire în funcție a judecătorilor la Curtea Constituțională, autoritate autonomă, independentă de Parlament. Depunerea candidaturii pentru această funcție, ca etapă a procedurii menționate, nu privește nici reglementarea modului de organizare și funcționare a Camerelor Parlamentului și nici resursele financiare ale acestora. Decizia de depunere a candidaturii este a subiecților de drept cărora legiuitorul le-a conferit competență în acest sens (deputați, senatori, grupuri parlamentare), fără a li se putea opune constrângeri determinate de un principiu aplicabil exclusiv structurii/organizării interne a Parlamentului.

39. Astfel fiind, a accepta interpretarea potrivit căreia numai deputații/grupurile parlamentare din Camera Deputaților pot depune candidaturi la Comisia juridică a Camerei Deputaților, și numai senatorii/grupurile parlamentare din Senat, pot depune candidaturi la Senat ar însemna, practic, instituirea altor reguli procedurale de propunere/numire a judecătorilor constituționali, cu încălcarea dispozițiilor art. 61 din Constituție, privind rolul Parlamentului, precum și al art. 142 din Constituție, privind rolul Curții Constituționale.

40. În ceea ce privește criticile referitoare la modul de alcătuire/desfășurarea lucrărilor Comisiei juridice, de numiri, de disciplină și imunități în legătură cu procedura de numire a unui judecător la Curtea Constituțională, Curtea constată că, potrivit jurisprudenței sale în care au fost analizate critici similare vizând audierea candidaților la funcția de ministru, acestea „nu sunt probleme de constituționalitate, ci de aplicare a dispozițiilor Regulamentului ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului”. (Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012).

41. În conformitate cu jurisprudența menționată, alcătuirea Comisiilor și, din această perspectivă, întrunirea eventualei condiții de cворum, nu constituie o problemă de constituționalitate. Potrivit dispozițiilor art. 67 din Constituție, o astfel de cerință constituie un criteriu de constituționalitate, condiționând constituționalitatea externă a actului numai în ceea ce privește adoptarea legilor, hotărârilor și moțiunilor de către Camera Deputaților și Senat, nu și în ceea ce privește adoptarea actelor din cadrul procedurilor desfășurate de organele de lucru ale Camerelor. (Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012)

42. Tot astfel, desfășurarea lucrărilor și rapoartele pe care Comisiile le pronunță nu pot forma obiectul controlului de

constituționalitate, întrucât, potrivit aceleiași jurisprudențe, comisiile parlamentare sunt doar organe interne de lucru ale Camerelor Parlamentului, a căror activitate are caracter pregătitor pentru a oferi forului deliberativ toate elementele necesare adoptării deciziei. Dezbaterile specializate care au loc în cadrul ședințelor comisiilor se finalizează cu întocmirea de rapoarte sau avize care au rolul de a pregăti și facilita desfășurarea lucrărilor Camerelor, respectiv a dezbaterilor care vor avea loc în plenul acestora. Dat fiind caracterul de organe de lucru interne al comisiilor parlamentare, natura juridică a rapoartelor sau avizelor adoptate de acestea este a unui act preliminar, cu caracter de recomandare, adoptat în scopul de a sugera o anumită conduită, sub aspect decizional, plenului fiecărei Camere sau Camerelor reunite. Rapoartele și avizele au caracter obligatoriu numai sub aspectul solicitării lor, nu și din perspectiva soluțiilor pe care la propun, Senatul și Camera Deputaților fiind singurele corpuri deliberative prin care Parlamentul își îndeplinește atribuțiile constituționale. (Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012, Decizia nr. 80 din 16 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 7 aprilie 2014)

43. Pentru aceste motive, nu pot fi reținute criticile formulate de autorii sesizării în privința alcătuirii și desfășurării lucrărilor în Comisia juridică de numiri, disciplină, imunități și validări cu privire la numirea unui judecător la Curtea Constituțională. Activitatea și actele comisiilor parlamentare, în sine, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate.

44. În concluzie, Curtea constată că, din examinarea stenogramelor/documentelor transmise de Senat, rezultă că Hotărârea nr. 80/2016 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională s-a adoptat cu respectarea tuturor etapelor/regulilor procedurale prevăzute de Constituție și de Legea nr. 47/1992. Criticile formulate în cauză se fundamentează pe interpretări ale normelor legale și distincții pe care aceste norme nu le cuprind. De altfel, în finalul sesizării, chiar autorii acesteia recunosc sursa nemulțumirii lor, și anume modul în care este reglementată în prezent procedura de numire a judecătorilor la Curtea Constituțională, menționând că este necesară o reglementare riguroasă sub acest aspect. Astfel fiind, cele două interpretări ale textului art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 în sensul că deputații să poată depună candidaturi doar la Camera Deputaților iar senatorii numai la Senat, și doar cu privire la alte persoane, iar nu propriile candidaturi, pot constitui eventual propuneri *de lege ferenda*, iar nu motive de neconstituționalitate a numirii unui judecător la Curtea Constituțională. Pentru aceste motive, Curtea va respinge, ca neîntemeiată, sesizarea de neconstituționalitate formulată.

45. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. l) din Constituție și ale art. 1, 3, 10 și 27 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, sesizarea de neconstituționalitate, și constată că Hotărârea Senatului nr. 80/2016 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui Senatului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 iunie 2016.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CURȚII CONSTITUȚIONALE,
Prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 494

din 30 iunie 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (4) teza întâi
din Legea nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei
din surse regenerabile de energie**

Valer Dorneanu	— președinte
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 8 alin. (4) din Legea nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie”, excepție ridicată de Municipiul Iași în Dosarul nr. 18.957/245/2014 al Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.788D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere faptul că autorul nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile criticate, ci este nemulțumit, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a acestor prevederi de lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 3 decembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 18.957/245/2014, **Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (4) din Legea nr. 220/2008, astfel cum a fost modificat de pct. 6 al art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2013 privind modificarea și completarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 335 din 7 iunie 2012.** Excepția a fost ridicată de Municipiul Iași în apelul declarat împotriva Sentinței civile nr. 13.049 din 10 noiembrie 2014, pronunțată de Judecătoria Iași, prin care a fost admisă cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta E.ON Energie România — S.A. și au fost obligați părții — S.C. Termoservice — S.A. și Municipiul Iași — să plătească în solidar reclamantei suma de 49.370,24 lei, reprezentând contravaloarea prețului restant la energie electrică și suma de 266,20 lei, reprezentând contravaloarea penalităților de întârziere.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că, în speță, valoarea certificatelor verzi nu a fost facturată separat pentru a o putea contesta și că aceasta trebuie plătită de furnizorul/producerul de energie electrică, iar nu de către consumatorul final, fiind un produs/serviciu de care acesta nu beneficiază. Susține că, în cauză, Municipiul Iași nu poate fi obligat să achite o sumă pentru un produs/serviciu pentru care nu și-a exprimat acordul și de care nu a beneficiat.

6. **Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal** opinează că, raportat la normele constituționale invocate, dispozițiile contestate nu sunt neconstituționale.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că motivele invocate privesc interpretarea și aplicarea legii în situația particulară relevată de autorul excepției, respectiv în cazul facturării certificatelor verzi, ca procedură de promovare a energiei electrice produse din surse regenerabile de energie, aspect care nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiect al excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 13 august 2010, cu modificările și completările ulterioare. Prevederile criticate au următorul conținut: „În factura de energie electrică transmisă consumatorilor finali, valoarea certificatelor verzi se facturează separat față de tarifele/prețurile pentru energia electrică, precizându-se temeiul legal.”

12. Autorul excepției susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 220/2008, ci este nemulțumit, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a acestor prevederi de lege, respectiv de stabilirea, în concret, a răspunderii contractuale în litigiul dedus judecătii. Or, asemenea aspecte nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci

sunt de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege. A răspunde criticilor autorului excepției în această situație ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

14. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie, excepție ridicată de Municipiul Iași în Dosarul nr. 18.957/245/2014 al Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 iunie 2016.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

pentru eliberarea doamnei Ioana Liana Cazacu din funcția de secretar de stat al Agenției Naționale pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați

Având în vedere propunerea formulată de ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice prin Adresa nr. 4.797/D.P. din 22 iulie 2016, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/4870 din 27 iulie 2016,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 23¹ alin. (1) din Legea nr. 202/2002 privind egalitatea de șanse și de tratament între femei și bărbați, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Ioana Liana Cazacu se eliberează din funcția de secretar de stat al Agenției Naționale pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu Chelmu

București, 5 august 2016.
Nr. 258.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea doamnei Andra Cristina Croitoru
în funcția de secretar de stat al Agenției Naționale
pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați**

Având în vedere propunerea formulată de ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice prin Adresa nr. 4.797/D.P. din 22 iulie 2016, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/4870 din 27 iulie 2016,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 231 alin. (1) din Legea nr. 202/2002 privind egalitatea de șanse și de tratament între femei și bărbați, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Andra Cristina Croitoru se numește în funcția de secretar de stat al Agenției Naționale pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu Chelmu

București, 5 august 2016.
Nr. 259.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind încetarea prin demisie a raportului de serviciu
al doamnei Cristina Vasilica Icociu, inspector guvernamental
în cadrul Secretariatului General al Guvernului**

Având în vedere Cererea doamnei Cristina Vasilica Icociu, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/13321/S.S.C. din 2 august 2016,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al prevederilor art. 19 alin. (1) lit. b), art. 97 lit. e) și art. 102 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 2 septembrie 2016, raportul de serviciu al doamnei Cristina Vasilica Icociu, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, încetează prin demisie.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu Chelmu

București, 5 august 2016.
Nr. 260.

ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

OPERATOR 2928

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 68 Ședința publică din 17 martie 2014

Dosar nr. 259/59/2013-01.03.2013

Președinte — Monica Istrate
Grefier — Janina Crețan

S-a luat în examinare acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta S.C. Transdara — S.A., în contradictoriu cu pârâții Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, Autoritatea Rutieră Română A.R.R. și Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, având ca obiect anulare act administrativ.

Mersul dezbaterilor a fost consemnat în Încheierea de ședință din 10.03.2014, încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie.

CURTEA,

deliberând, constată următoarele:

Prin Cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Timișoara la data de 01.03.2013 cu nr. 259/59/2013, reclamanta S.C. Transdara — S.A. a chemat în judecată pe Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, Autoritatea Rutieră Română A.R.R., solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună revocarea în parte a Ordinului ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 1.640/2012 și Ordinul ministrului administrației și internelor și al ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 240/1.614/2012, respectiv a articolului II anexa 2, punctele 6 și 9, în sensul înlăturării acestor puncte din cuprinsul anexei.

În motivare, reclamanta arată că îndeplinește ca acte de comerț activități de transport auto persoane: județean, interjudețean și internațional prin curse regulate și curse speciale regulate, considerând că prin adoptarea Ordinului ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 1.640/2012 și Ordinului ministrului administrației și internelor și al ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 240/1.614/2012 sunt încălcate prevederile art. 154² din Legea nr. 85/2006, potrivit căreia „orice decăderi, limitări, interdicții ori alte asemenea instituite prin norme legale sau prevederi contractuale, pentru cazul deschiderii procedurii de insolvență vor fi aplicabile doar de la data deschiderii falimentului”.

Având în vedere cele de mai sus și faptul că dispozițiile legale prevăzute de Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 1.640/2012 și Ordinul ministrului administrației și internelor și al ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 240/1.614/2012 privind aprobarea criteriilor de evaluare a punctajelor și a metodologiei de punctare privind criteriile de evaluare ale operatorului de transport în vederea atribuirii traseelor pentru transportul rutier public de persoane prin curse regulate în trafic județean nu mai sunt aplicabile în cazul reclamantei, solicitând instanței înlăturarea anexei 2, punctele 6 și 9 din Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 1.640/2012 și Ordinul ministrului administrației și internelor și al ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 240/1.614/2012.

Prin Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 1.640/2012 și Ordinul ministrului administrației și internelor

și al ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 240/1.614/2012 se încalcă principiile privind: garantarea accesului egal și nediscriminatoriu al operatorilor de transport și al transportatorilor autorizați la piața transportului public; garantarea respectării drepturilor și intereselor utilizatorilor serviciului de transport public; satisfacerea cu prioritate a nevoilor de deplasare ale populației, ale personalului instituțiilor publice și ale operatorilor economici pe teritoriul unităților administrativ-teritoriale prin servicii de calitate; consultarea asociațiilor reprezentative ale operatorilor de transport și/sau ale transportatorilor autorizați, precum și ale utilizatorilor în vederea stabilirii politicilor și strategiilor privind transportul public și modalitățile de funcționare a acestui serviciu.

Se mai arată că prin Încheierea civilă nr. 613 din data de 30.05.2012, pronunțată de Tribunalul Arad în Dosarul nr. 3.713/108/2012, s-a dispus deschiderea procedurii insolvenței față de Societatea TRANSDARA — S.A., la inițiativa acesteia, cu intenția de a depune un plan de reorganizare.

S.C. TRANSDARA — S.A. are datorii la bugetul de stat, astfel cum reiese din certificatele de atestare fiscală pe care societatea debitoare, însă arată că sumele respective sunt aferente perioadei anterioare deschiderii procedurii și se vor achita în conformitate cu prevederile Legii nr. 86/2006 privind procedura insolvenței, prin planul de reorganizare pe care societatea debitoare intenționează a-l depune în termenul legal.

Creanțele bugetare existente la data deschiderii procedurii au fost înscrise în întregime la masa credală în cuantumul solicitat și se vor achita în condițiile impuse de Legea nr. 85/2006, iar cât despre cele născute după data deschiderii procedurii vă rugăm să observați că ele au fost achitate, astfel încât, la ora actuală, societatea debitoare nu înregistrează obligații de plată curente, ulterioare datei de 30.05.2013, către buget.

Pentru considerentele expuse și având în vedere faptul că autoritatea contractantă nu are dreptul de a limita posibilitatea unui ofertant de a participa la o procedură de achiziție publică atât timp cât împotriva acestuia nu există o sentință de intrare în faliment, consideră că i se încalcă accesul direct și nediscriminatoriu la piața transportului public, prin faptul că în urma adoptării Ordinului ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 1.640/2012 și Ordinului ministrului administrației și internelor și al ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 240/1.614/2012 se urmărește crearea unei poziții mai favorabile pentru alți operatori de transport.

În drept s-au invocat prevederile art. 7 din Legea nr. 554/2004 și art. 154² din Legea nr. 85/2006.

Prin întâmpinarea formulată, pârâta Autoritatea Rutieră Română a invocat lipsa calității procesuale pasive a acestei autorități, pe motiv că doar emitentul actului administrativ, în speță cele două ministere, poate avea o asemenea calitate în raportul juridic dedus judecătii. Pe cale de consecință, având în vedere faptul că Autoritatea Rutieră Română nu este emitenta celor două acte administrative cu caracter normativ, solicită

admiterea excepției și respingerea cererii reclamantei, ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

În drept s-au invocat dispozițiile art. 205—208 din Codul de procedură civilă.

Prin precizările formulate de către pârâțul Ministerul Afacerilor Interne s-a solicitat introducerea în cauză, în calitate de pârât, a Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, potrivit dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative și art. 26 alin. 2 din același act normativ.

Pârâțul Ministerul Transporturilor a depus la dosar întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii reclamantului, în principal ca inadmisibilă și în subsidiar ca neîntemeiată.

În susținerea excepției inadmisibilității acesta se prevalează de neîndeplinirea procedurii prealabile, la dosar nefiind depuse înscrisuri în acest sens, considerând incidente prevederile art. 193 alin. 1 din Codul de procedură civilă și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 553/2004.

Pe fond, susține că cele două ordine contestate sunt emise în limitele și în strictă concordanță cu actele normative de nivel superior în baza cărora au fost emise, respectiv Ordonanța Guvernului nr. 27/2011 privind transporturile rutiere, și Hotărârea Guvernului nr. 76/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, precum și cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică.

Referitor la prevederea de la pct. 6, privind depunctarea operatorului economic aflat sub incidența Legii nr. 85/2006, arată că acesta se susține, pe de o parte, prin durata programului de transport raportat la durata unui plan de reorganizare, iar, pe de altă parte, ipoteza contestată nu îl exclude din competiție, ci are menirea de a-l depuncta pentru rațiuni care țin de oportunitatea demersului administrativ, astfel că este necenzurabilă pe cale judecătorească.

Cu privire la dispoziția de la pct. 9, care instituie interdicția participării la procedura de atribuire a traseelor județene a operatorilor având obligații bugetare restante, arată că acesta urmărește stimularea mediului concurențial, reducerea evaziunii fiscale și creșterea responsabilității economice a operatorilor în domeniu și este o restricție de interes general, care are corespondent în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind achizițiile publice.

Susține că argumentele și criteriile invocate sunt valabile în cazul dispozițiilor ambelor ordine contestate, acestea fiind identice, și sunt aplicabile fără discriminare tuturor operatorilor de transport rutier, iar reclamanta nu invocă și dovedește o vătămare reală prin prevederile contestate, motive pentru care solicită respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Examinând actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele:

Referitor la cadrul procesual al litigiului, instanța reține, pe de o parte, că atribuțiile Ministerul Administrației și Internelor, coemitent al Ordinului nr. 240/2012, contestat în cauză, au fost preluate ulterior de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, înființat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 care, la art. 2 dispune că ministerul nou-înființat preia inclusiv activitatea serviciilor specializate în domeniul administrației publice de la Ministerul Administrației și Internelor, iar la art. 26 stipulează că ministerele nou-înființate preiau în mod corespunzător personalul și activitățile aferente și se subrogă în drepturile și obligațiile ministerelor și autorităților publice preluate. Pentru acest motiv, în sensul precizărilor MAI din 13.05.2013, la termenul din 09.09.2013 instanța a dispus

introducerea și citarea în cauză a noului minister, în vederea formulării apărării în cauză.

Pe de altă parte, se constată că Ministerul Transporturilor și Infrastructurii și Autoritatea Rutieră Română, chemate în judecată de reclamant, sunt două autorități publice distincte în sensul Legii nr. 554/2004, cu atribuții distincte. În consecință, câtă vreme Ministerul Transporturilor și Infrastructurii este emitent al Ordinului nr. 1.614/2012, ordin comun cu fostul MAI cu nr. 240/2012, prin Încheierea din 10.02.2014 instanța a reținut calitatea procesuală a acestuia, distinct de calitatea procesuală a ARR, apărările Ministerului Transporturilor fiind formulate în consecință prin întâmpinarea depusă la dosar.

Cât privește excepția lipsei calității procesuale pasive a Autorității Rutiere Române, invocată în același sens de aceasta prin întâmpinarea depusă la dosar, instanța reține că este fondată în raport cu obiectul acțiunii de față, chiar dacă această autoritate este responsabilă pentru derularea și finalizarea procedurii de atribuire reglementate prin ordinele contestate și în conformitate cu dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 625/1998, cu modificările ulterioare, privind organizarea și funcționarea ARR, așa cum susține reclamantul.

Astfel, se reține că prin acțiunea promovată reclamantul nu contestă nelegalitatea unei proceduri de atribuire concrete în care ar fi fost implicat — numai o astfel de acțiune justificând existența unui raport juridic cu ARR, ci doar legalitatea unor dispoziții din ordinele contestate, pe care le consideră discriminatorii, contrare principiului liberei concurențe prin favorizarea unor operatori economici participanți la procedura de atribuire în defavoarea altora și în dezacord cu dispoziții legale cu forță juridică superioară.

În acest sens, chiar dacă reclamantul oferă date concrete privind situația sa personală ca potențial participant la procedura de atribuire reglementată prin ordinele contestate și, totodată ca agent economic aflat sub incidența Legii nr. 85/2006 — în realitate, instanța constată că, invocând nelegalitatea dispozițiilor actelor administrative normative în discuție, acesta se consideră vătămat într-un interes legitim privat, ca posibilitate de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurată, o astfel de acțiune fiind perfect admisibilă în contextul dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, contrar argumentelor pârâțului Ministerul Transporturilor.

În același context și în condițiile în care argumentele de nelegalitate invocate de reclamant sunt evidente, folosirea improprie în cuprinsul petiției acțiunii a sintagmei de „revocare” în parte a dispozițiilor contestate nu semnifică depășirea atribuțiilor puterii judecătorești în detrimentul puterii executive, conform alegațiilor aceluiași pârât care susține că „revocarea” actelor administrative cu caracter normativ este atributul exclusiv al organului emitent, așa cum rezultă din dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, acțiunea reclamantului fiind calificată de instanță, în temeiul art. 152 NCP, drept una de anulare parțială a actelor normative, admisibilă pe tărâmul contenciosului administrativ, așa cum s-a arătat.

Un argument suplimentar în același sens îl constituie lipsa de temei a susținerilor aceluiași minister pârât, conform cărora reclamantul nu ar fi parcurs procedura prealabilă față de acesta, câtă vreme reclamantul face dovada că i s-a adresat deja anterior introducerii acțiunii, solicitând revocarea parțială a ordinului contestat, în calitate de emitent al acestora, în temeiul art. 7 din Legea nr. 554/2004. Conform adresei de la fila 74 dosar, plângerea a fost înregistrată cu nr. 3.050 din 22 ianuarie 2013 la Ministerul Transporturilor, iar acesta a răspuns la data de 19 februarie 2013, susținând în esență că prevederile contestate sunt de natură să asigure un risc financiar minim în domeniul reglementat și, în condițiile în care sunt aplicabile tuturor solicitanților, s-a considerat că „asigură legalitatea,

echitatea și libera concurență a tuturor operatorilor de transport în procesul de atribuire a traseelor interjudețene.

În consecință, excepția inadmisibilității acțiunii inclusiv pentru lipsa procedurii prealabile invocată de acest minister va fi respinsă ca nefondată.

Pe fondul cauzei, instanța reține că reclamantul invocă nelegalitatea parțială a Ordinului comun emis de Ministerul Administrației și Internelor — nr. 240 din 4.10.2012 și de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii — nr. 1.614 din 1.11.2012, precum și a Ordinului nr. 1.640 din 8.11.2012 emis de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, în ceea ce privește dispozițiile identice ale pct. 6 și 9 din anexele nr. 2 la aceste ordine, referitoare la criteriile de evaluare a operatorului de transport și punctajele care se acordă în cazul atribuirii traseelor/curselor interjudețene.

Potrivit dispozițiilor pct. 6 din anexele menționate „*Operatorul de transport rutier va fi depunctat cu un număr de 10 puncte în cazul în care se află sub incidența Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare*”, iar conform dispozițiilor pct. 9 „*Operatorul de transport rutier nu poate participa la atribuirea traseelor județene, în cazul în care înregistrează obligații bugetare datorate și neachitate, conform certificatului de atestare fiscală.*”

În ceea ce privește prima prevedere contestată, ministerul pârât susține că aceasta reprezintă o depunere a operatorului de transport aflat sub incidența Legii nr. 85/2006 prin aplicarea unei „penalități”, decurgând din acumularea de datorii către creditori, menită să asigure echitatea în raport cu alți ofertanți care nu prezintă risc financiar sub acest aspect, iar rațiunea unei asemenea prevederi ține de oportunitatea demersului administrativ, apreciind că nu poate fi supus cenzurii instanței de contencios administrativ.

Susținerea pârâtului se dovedește a fi eronată, întrucât nu se poate spune că o dispoziție normativă privind o procedură de atribuire supusă unor termene și condiții stricte și care pretinde că asigură un mediu concurențial liber nu poate fi supusă cenzurii de legalitate a instanței judecătorești.

În al doilea rând, explicația pârâtului în ceea ce privește introducerea acestei prevederi constă în aceea că este justificată față de durata programului de transport cu valabilitate de 74 luni, în raport cu durata planului de reorganizare de numai 3 ani, conform dispozițiilor art. 95 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, în sensul că nu se poate prevedea eficiența procedurii de reorganizare, existând riscul ca, după expirarea termenului de 3 ani, societatea să intre în procedura falimentului.

Instanța reține însă că un asemenea raționament se transpune într-o situație de discriminare a operatorilor de transport aflați sub incidența Legii nr. 85/2006, față de ceilalți operatori participanți la procedura de atribuire.

Potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, „sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop sunt adecvate și necesare”. De asemenea, conform jurisprudenței constante a CEDO în materie, preluate în jurisprudența instanței supreme, discriminarea trebuie să aibă o justificare obiectivă și rezonabilă, respectiv urmărește un „scop legitim” și respectă „un raport de proporționalitate rezonabil între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru realizarea lui”.

Or, presupunând că scopul legitim urmărit este asigurarea unui risc financiar minim, precum și al unui mediu concurențial liber între operatorii de transport care sunt chemați să realizeze un serviciu public, așa cum susține ministerul emitent, nu se

poate spune că urmărirea acestui scop are o justificare obiectivă și rezonabilă, în condițiile în care prevederea contestată depunțează operatorii economici pe baza unei simple prezumții, și anume aceea că nu se vor putea redresa financiar prin nefinalizarea procedurii de reorganizare și vor parcurge procedura falimentului care se va solda cu lichidarea persoanei juridice în condițiile legii.

Interdicția acestei situații de discriminare a fost consacrată la nivel de lege, prin dispozițiile art. 154/2 din Legea nr. 85/2006, invocate de reclamant, în forma în vigoare la data emiterii ordinelor contestate, potrivit cu care „Orice decăderi, limitări, interdicții ori altele asemenea instituite prin norme legale sau prevederi contractuale pentru cazul deschiderii procedurii de insolvență vor fi aplicabile doar de la data deschiderii falimentului. Dispozițiile contrare se abrogă”.

Concluzionând, cum dispozițiile pct. 6 din anexele nr. 2 la ordinele contestate se constituie într-o limitare a drepturilor operatorului de transport participant la procedura de atribuire a transportului rutier public de persoane prin servicii regulate de trafic județean, reglementată de ordinele menționate, limitare interzisă până la data deschiderii falimentului, potrivit legii, rezultă că se verifică argumentul de nelegalitate al reclamantului, cu consecința admiterii acțiunii sub acest aspect, prevederile menționate fiind nelegale în condițiile în care contravin unor prevederi legale de nivel superior sub aspectul reglementat, încălcând astfel dispozițiile art. 3 alin. (2), coroborate cu dispozițiile art. 4 alin. (3), art. 77 și 78 din Legea nr. 24/2000, în forma în vigoare la data emiterii ordinelor.

Cât privește celelalte argumente de legalitate ale ministerului pârât, acestea sunt irelevante sub aspectul criticat, câtă vreme reclamantul nu a invocat încălcarea competenței organului emitent, a dispozițiilor Legii nr. 52/2003, privind transparența decizională în administrația publică, sau alte aspecte formale de nelegalitate a prevederilor criticate, după cum nu a invocat nici nereșpectarea unor prevederi legale concrete din domeniul reglementat al transporturilor rutiere.

Referitor la cel de-al doilea criteriu de evaluare contestat cuprins în prevederile pct. 9 din același anexe, privind interdicția de a participa la procedura de atribuire a operatorului de transport care înregistrează obligații bugetare restante, instanța constată însă că, în măsura în care interdicția nu este una specifică decurgând din incidența Legii nr. 85/2006, ci reprezintă o restricție de interes general care asigură plata taxelor, impozitelor și altor datorii la bugetul consolidat al statului, aceasta nu încalcă principiile legale și constituționale invocate de reclamant, ci, dimpotrivă, este instituită în sensul asigurării obligațiilor fundamentale de a contribui la cheltuielile publice, consacrată de art. 56 alin. 1 din Constituția României, a cărei neîndeplinire atestă existența unui risc financiar și permite sancționarea operatorului economic, cu atât mai mult cu cât acesta este chemat să satisfacă un serviciu public.

Așa fiind și în condițiile în care, în materia procedurii de atribuire a contractelor de achiziție publică, legiuitorul a instituit o interdicție similară, pentru același raționament, prin dispozițiile art. 181 alin. (1) lit. c) din OUG nr. 34/2006, potrivit cu care este permisă excluderea din procedură a candidatului care „nu și-a îndeplinit obligațiile de plată a impozitelor, taxelor și contribuțiilor de asigurări sociale către bugetele componente ale bugetului general consolidat, în conformitate cu prevederile legale în România sau în țara în care este stabilit”, instanța constată că nu există argumente de nelegalitate a prevederii normative criticate, în această situație nefiind incidente dispozițiile art. 154/2 din Legea nr. 85/2006, de care se prevalează reclamantul, iar acesta nu a indicat vreo altă dispoziție legală de nivel superior care să fi fost încălcată prin această prevedere.

În concluzie, pentru toate considerentele de mai sus, acțiunea reclamantului va fi admisă în parte, în temeiul art. 8

alin. 1 și art. 18 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, cu consecința anulării dispozițiilor punctului 6 din anexa nr. 2 la Ordinul comun emis de Ministerul Administrației și Internelor nr. 240 din 4.10.2012 și de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii nr. 1.614 din 1.11.2012, precum și a dispozițiilor pct. 6 din anexa nr. 2 la Ordinul nr. 1.640 din 8.11.2012 emis de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, respingându-se în rest acțiunea.

Cu privire la cheltuielile de judecată solicitate în cauză de către pârâta Autoritatea Rutieră Română, instanța reține că atât timp cât excepția lipsei calității procesuale pasive a acesteia este întemeiată așa cum s-a arătat, cu consecința respingerii acțiunii formulate împotriva acestei pârâte ca fiind promovată

împotriva unei persoane lipsite de calitate procesual pasivă în cauză, reclamanta este în culpă procesuală și va fi obligată la plata cheltuielilor suportate de această pârâtă, conform art. 453 alin. 1 NCPC. De asemenea, având în vedere că dispozițiile generale ale art. 451 alin. 1 NCPC califică drept cheltuieli de judecată cheltuielile de transport, cazare, precum și orice alte cheltuieli legale de buna desfășurare a procesului, cheltuieli care au fost suportate ca atare de reprezentantul legal al pârâtei indicate, conform înscrisurilor justificative depuse la dosar, reclamantul va fi obligat la plata acestora, în cuantumul solicitat de 3.399,74 lei.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Admite în parte acțiunea reclamantei S.C. TRANSDARA — S.A. ARAD, cu sediul în Arad, str. Liviu Rebreanu nr. 95, județul Arad, CUI RO 3029702, înregistrată la ORC Arad cu nr. J02/330/1991 în contradictoriu cu pârâții M.A.I. — actualmente Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, cu sediul în București, str. Apolodor nr. 17, Latura Nord, sectorul 5, și Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, cu sediul în București, bd. Dinicu Golescu nr. 38, sectorul 1, cod fiscal 13633330.

Respinge acțiunea reclamantei împotriva pârâtei Autoritatea Rutieră Română, cu sediul în București, bd. Dinicu Golescu nr. 38, sectorul 1, cod fiscal 12059648, cont nr. RO72TREZ7015025XXX000328, deschis la Trezoreria Sectorului 1 București, ca fiind formulată împotriva unei persoane lipsite de calitate procesuale pasive.

Dispune anularea dispozițiilor punctului 6 din anexa nr. 2 la Ordinul comun emis de Ministerul Administrației și Internelor nr. 240 din 4.10.2012 și de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii nr. 1.614 din 1.11.2012, precum și a dispozițiilor pct. 6 din anexa nr. 2 la Ordinul nr. 1.640 din 8.11.2012, emis de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii.

Respinge în rest acțiunea.

Obligă reclamanta la 3.399,74 lei cheltuieli de judecată către pârâta Autoritatea Rutieră Română.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată astăzi, 17.03.2014, în ședința publică.

PREȘEDINTE
MONICA ISTRATE

Grefier,
Janina Crețan

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

OPERATOR 2928

ÎNCHIERE

Ședința publică din 10 martie 2014

Dosar nr. 259/59/2013

Președinte: — Monica Istrate

Grefier: — Janina Crețan

S-a luat în examinare acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta S.C. TRANSDARA — S.A., în contradictoriu cu pârâții Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, Autoritatea Rutieră Română A.R.R. și Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, având ca obiect anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședința publică, la a doua strigare, se prezintă pentru reclamanta S.C. TRANSDARA — S.A. consilier juridic Ratz Emanuel, iar pentru pârâta Autoritatea Rutieră Română A.R.R. consilierul juridic Bucșă Daniela, lipsă părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care se constată că s-a depus prin registratura instanței de către pârâatul Ministerul Transporturilor și Infrastructurii la data de 10.03.2014 întâmpinare.

Reprezentanta reclamantei solicită respingerea excepției inadmisibilității acțiunii pentru lipsa plângerii, invocată de către pârâatul Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, apreciind că a fost îndeplinită procedura prealabilă și a fost comunicată plângerea cu nr. 671 în data de 23.01.2013, așa cum rezultă și din confirmarea de primire depusă la dosar la primul termen de judecată.

Reprezentanta pârâtei Autoritatea Rutieră Română, cu privire la excepția invocată de către pârâatul Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, arată că instanța urmează să

aprecieze dacă a fost îndeplinită procedura prealabilă cu Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, raportat la înscrisurile depuse la dosar.

Nemaifiind alte cereri de formulat, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pentru dezbateri pe fond și pe excepția lipsei calității procesuale pasive a Autorității Rutiere Române.

Reprezentanta reclamantei solicită respingerea excepției lipsei calității procesuale pasive a Autorității Rutiere Române, fiind justificată de faptul că întocmirea și gestionarea programului de transport persoane sunt de competența ARR — instituție publică, cu personalitate juridică; pe fond solicită admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată și, pe cale de consecință, anularea în parte a ordinelor contestate, respectiv art. 2 din anexa nr. 2 punctele 6 și 9 în sensul anulării acestor puncte din cuprinsul ordinului și anexei pentru motivele dezvoltate pe larg în acțiunea introductivă. Mai arată că prin prevederile contestate sunt încălcate prevederile art. 54 ind. 2 din Legea nr. 85/2006 întrucât, la data actuală, reclamanta este

în procedură de reorganizare și nu în procedura falimentului; fără cheltuieli de judecată.

La interpelarea instanței arată că nu mai deține alte informații cu privire la soluția dată altor acțiuni aflate pe rolul instanțelor judecătorești privind anularea Ordinului nr. 240/2012.

Reprezentanta părții Autoritatea Rutieră Română susține excepția lipsei calității procesuale pasive a acestei autorități, astfel cum a fost formulată prin întâmpinarea aflată la fila 45 și la termenul din 7.10.2013, având în vedere că acesta nu este emitent celor două ordine contestate, acestea fiind emise de către Ministerul Administrației și Internelor și Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, orice aspecte de nelegalitate urmând a fi soluționate în contradictoriu cu aceștia. Solicită respingerea acțiunii în ceea ce o privește ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă; cu cheltuieli de judecată constând în contravaloare transport București — Timișoara și retur, depunând un set înscrisuri în acest sens, în cuantum de 3.399,74 lei.

CURTEA,

având în vedere complexitatea cauzei și pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise, în baza dispozițiilor art. 396 alin. 1 din Codul de procedură civilă,

DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de 17 martie 2014, pentru când părțile vor formula concluzii scrise.
Pronunțată în ședința publică din 10 martie 2014.

PREȘEDINTE,
MONICA ISTRATE

Grefier,
Janina Crețan

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 3.516 Ședința publică de la 6 noiembrie 2016

Dosar nr. 259/59/2013

Președinte: Simona Marcu — judecător
Rodica Voicu — judecător
Denisa Stănișor — judecător
Silvia Toma — magistrat-asistent

S-au luat în examinare recursurile declarate de Ministerul Transporturilor și Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice împotriva Sentinței nr. 68 din 17 martie 2014 a Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

În lipsa părților, a căror citare nu a fost dispusă, conform art. 493 alin. 6 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE,

asupra recursurilor de față,
din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. **Circumstanțele cauzei**

1.1. *Cererea de chemare în judecată*

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Timișoara, reclamanta S.C. TRANSDARA — S.A. a solicitat, în contradictoriu cu părții Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, Autoritatea Rutieră Română A.R.R., ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună revocarea în parte a Ordinului Ministerului Transporturilor și Infrastructurii nr. 1.640/2012 și a Ordinului comun O.M.A.Î.

nr. 240/1.614/2012, respectiv a articolului II anexa 2, punctele 6 și 9, în sensul înlăturării acestor puncte în cuprinsul anexei.

Pârâtul Ministerul Afacerilor Interne a solicitat introducerea în cauză, în calitate de pârât al Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, potrivit dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative și art. 26 alin. (2) din același act normativ.

1.2. *Soluția instanței de fond*

Prin Sentința nr. 68 din 17 martie 2014, Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal:

— a admis în parte acțiunea reclamantei S.C. TRANSDARA — S.A., Arad, în contradictoriu cu pârâtii M.A.Î. actualmente Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice;

— a respins acțiunea reclamantei împotriva părții Autoritatea Rutieră Română, ca fiind formulată împotriva unei persoane lipsite de calitate procesuale pasive;

— a dispus anularea dispozițiilor pct. 6 din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului administrației și internelor și al ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 240/1.614/2012, precum și a dispozițiilor pct. 6 din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 1.640 din 8.11.2012;

— a respins în rest acțiunea și a obligat reclamanta la 3.399,74 lei cheltuieli de judecată către pârâta Autoritatea Rutieră Română.

3. Cererile de recurs

Împotriva Sentinței nr. 68 din 17.03.2014, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, au declarat recurs pârâții Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice și Ministerul Transporturilor, solicitând casarea acesteia, iar pe fond, în rejudecare, respingerea acțiunii, motivele de recurs fiind încadrate în dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă.

Recurenții au formulat critici similare legate de fondul pretențiilor deduse judecății, arătând în esență următoarele:

— hotărârea a fost pronunțată cu aplicarea greșită a legii, Ordinul nr. 1.640/2012 fiind emis cu respectarea dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 27/2011 privind transportul rutier și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă;

— criteriile de evaluare a operatorilor de transport și punctajele care se acordă în cazul atribuirii traseelor curselor interjudețene au fost stabilite în baza actului normativ cu forța juridică superioară, respectând astfel dispozițiile art. 6 alin. (2) lit. e), art. 6 alin. (3) lit. b), art. 38, art. 42 lit. a), art. 57 lit. 2) și art. 89 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 27/2011;

— instanța de fond și-a fundamentat hotărârea pe argumente ce vizează oportunitatea și nu legalitatea dispozițiilor contestate, prevalându-se de dispozițiile art. 154 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, care nu au aplicabilitate în cauză, interpretând eronat situația de fapt;

— dispozițiile atacate vizează doar depunerea operatorilor aflați sub incidența Legii nr. 85/2006, iar acest criteriu suplimentar de selecție nu creează discriminare, ci constituie o măsură suplimentară prin care autoritatea competentă își protejează interesele în vederea asigurării prestării serviciului public în condiții de siguranță.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursurilor

Examinând cauza prin prisma criticilor formulate de recurenții-pârâți, Înalta Curte constată că motivul de casare întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, vizând încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material, este nefondat.

Controlul de legalitate declanșat de intimata-reclamanta S.C. TRANSDARA — S.A. vizează dispozițiile Ordinului Ministerului Transporturilor și Infrastructurii nr. 1.640/2012 și ale Ordinului comun MAI nr. 240/1.614/2012, respectiv art. II anexa 2, punctele 6 și 9.

Potrivit dispozițiilor pct. 6 mai sus menționat: „operatorul de transport rutier va fi depunctat cu un număr de 10 puncte în cazul în care se află sub incidența Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare”, iar conform dispozițiilor pct. 9: „operatorul de transport rutier nu poate participa la atribuirea traseelor județene în cazul în care înregistrează obligații bugetare datorate și neachitate conform certificatului de atestare fiscală”.

În consecință, în temeiul art. 20 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 și art. 496 alin. (1) din Codul de procedură civilă, va fi respins recursul ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursurile declarate de Ministerul Transporturilor și Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice împotriva Sentinței nr. 68 din 17 martie 2014 a Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, ca nefondate. Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 6 noiembrie 2015.

Judecător,
S. Marcu

Judecător,
R. Voicu

Judecător,
D. Stănișor

Magistrat-asistent,
S. Toma

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

